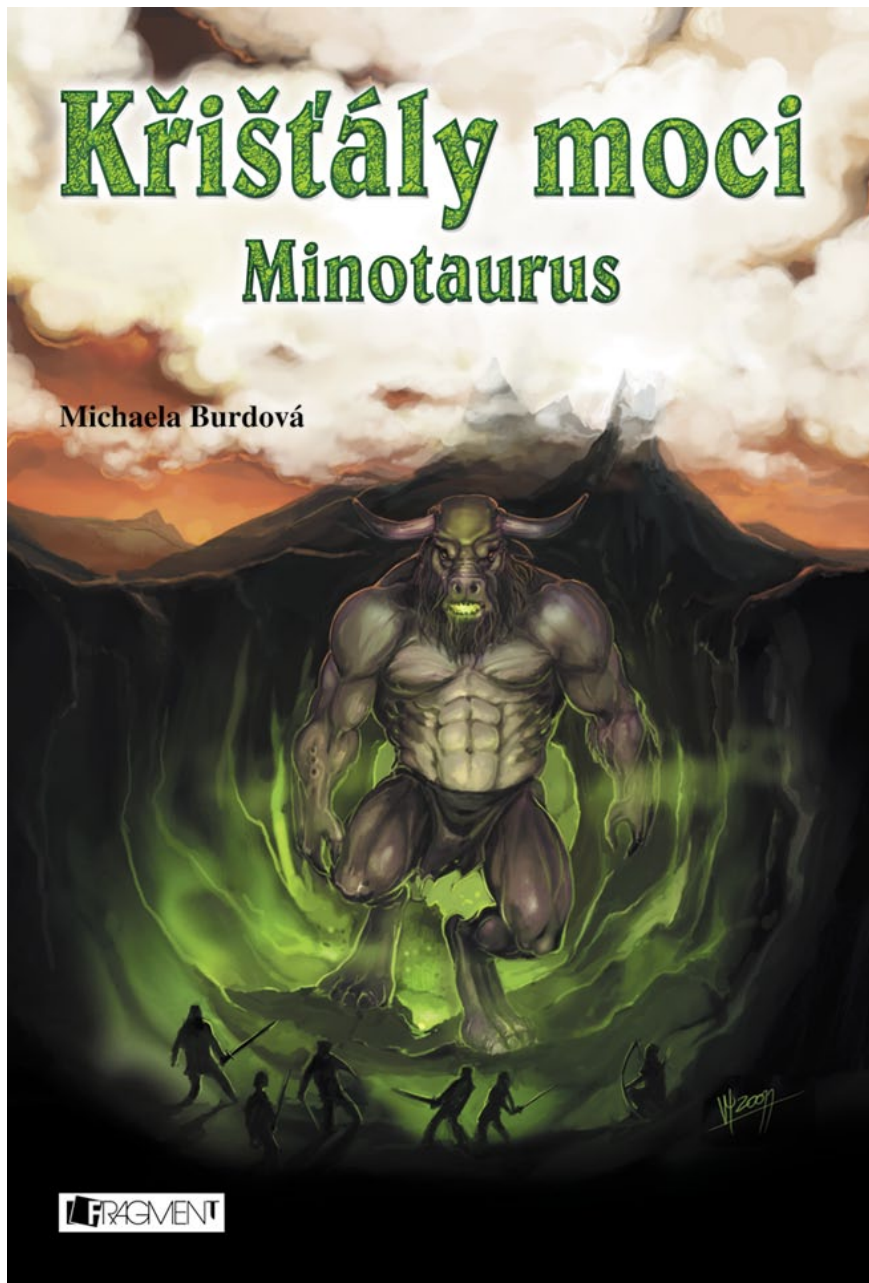

Křišťály moci

Minotaurus

Michaela Burdová

KŘIŠŤÁLY MOCI MINOTAURUS

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Michaela Burdová – Poselství jednorožců – Strážci dobra
Roderick Gordon, Brian Williams – Ztracený svět v PODZEMÍ
Christopher Paolini – Eragon
Rick Riordan – Percy Jackson – Zloděj blesku
Rick Riordan – Bohové Olympu – Proroctví

Michaela Burdová
Křišťály moci – Minotaurus – e-kniha
Copyright © Fragment, 2012

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Křišťály moci

Minotaurus

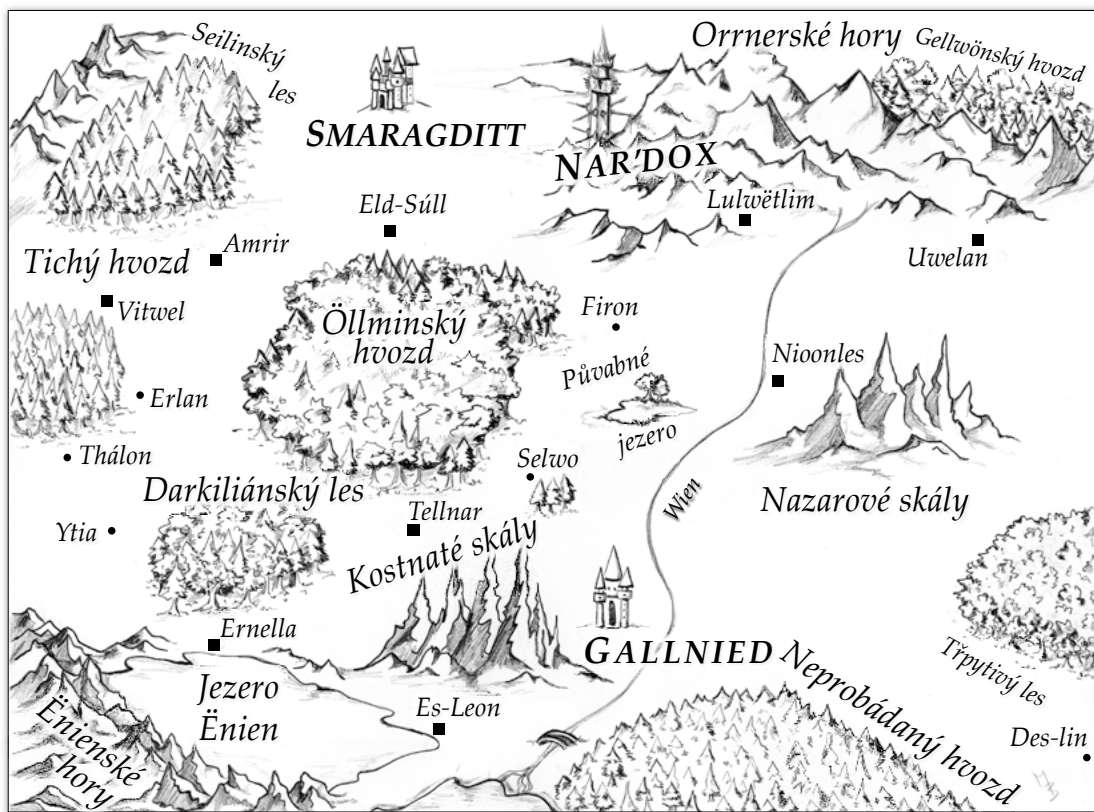
Michaela Burdová

*Vám všem, moji drazí čtenáři, užijte si
poslední dobrodružství s Křišťály moci!*

OBSAH

Démon	9
Samota	15
Anděl smrti	24
Had v hlavě	31
Nová cesta	42
Věř vrahovi	55
Rebelové	67
V moci ďábla	77
Vnitřní boj	89
Sestra	100
Lsti a zklamání	108
Prozření	119
Elfská čarodějka	125
Říše mrtvých	131
Ztělesnění zla	137
Zmrtvýchvstání	146
Hledání a nalézání	155
Nedůvěra	170
Změny	180
Nový kraj	188
Skok do ticha	197
Vetřelci	204
Zásah přímo do srdce	211
Ztraceni	226
Neviditelní	234
Minotaurův labyrint	242
Jen stín nenávisti	251

Zkáza Bílých elfů.....	262
Duchové lesa.....	269
Poslední rozhodnutí.....	276
Epilog.....	288

Tam, v bludišti chodeb
Věžeň prastarý se skrývá
V marné naději po svobodě baží
Ten z Prvních v srdci nenávist skrývá
Temnotou pohlčen po smrti touží

Elfy uctívány, lidmi zatracený
Vyslyš to volání a podej světlo
V duši zářící, ať ten První je statečný
Kéž zahlédne, jak slunce vysvitlo

Tam, v bludišti chodeb
Poslání tě čeká
Nevzpírej se osudu
Ač zármutek tě leká
Ze slz a světla vytvoříš duhu

Projdi se po ní, ať spatříš
Krásu žalem zastřenou
Svět je u konce a ty k zbabělým nepatříš
Postav se, staň se odvážnou

Tam, v bludišti chodeb
Volá tě hlas
Čeká a čeká v nenávisti sám
V srdci dlí zhoubný kaz
Prastarý vězeň, ten labyrintu pán.

DÉMON

*Starší než svět sám
Prastarý odkaz do srdce dán
Navěky v ztracení měl spát
Živým bude maso i duši rvát*

Leonis zastavila svého koně. Tlukot vlastního srdce nikdy necítila jasněji. Každý jeho úder jí zněl v hlavě jako ozvěna bubnu. Jeho rytmus se zrychloval. Tepal jí ve spáncích. Věděla, že se jí zmocňuje strach. Ze všech sil se snažila mu nepodlehout.

Na kůži jí dopadal chlad. Kůň přešlápl. Tráva pod jeho kopyty byla vlhká a slabá. Zkřehlá od doteku zimy. Místy se ještě třpytily stopy sněhu, ale většina už roztála. Přesto byla dnešní noc studená jako ostří nože, které Leonis v duchu cítila na krku. Nemohla se zbavit pocitu hrozby. Na okamžik zaklonila hlavu. I hvězdy vypadaly jako špendlíky, které jako by ji chtěly pobodat.

Bezděky si přiložila dlaň na bok. Zde ještě před nedávnem cítila bodnutí. Šíp se jí zavrtil hluboko do masa, šíp Bílých elfů, poslední rána z války o Smaragditt. Myslela, že zemře, cesta do Nar'doxu byla dlouhá. Ale Isgraël ji uzdravil. Bolelo to šíleně a jemu se líbilo, když Leonis křičela, ale nakonec bylo po všem. Zbyla pouze jizva.

Isgraël seskočil ze svého bělouše. Rudý plášť mu sklouzl po zádech. Leonis nechtěla opustit bezpečí sedla. Utěšovalo ji vědomí, že může kdykoli trhnout otěžemi a prchnout. Ačkoli takový zbabělý čin byl nemyslitelný, ta představa jí dodávala útěchu. Ale Isgraël jí zatím nedal znamení, aby ho následovala. Tím lépe, možná bude moci zůstat tam, kde je, a jednoduše počkat, až se Pán vrátí.

Ohlédla se. Družina Temných jezdců nehybně očekávala další rozkazy. Vypadali jako přízraky. Loutky zbavené veškeré vůle. Jen jejich koně vydávali známky života. Tiché frkání, potřásání hlavami a chrasnění udidel narušovalo úzkostné ticho a Leonis za to byla vděčná. Očima tékala po nahých stromech, které je obklopovaly a lstivě natahovaly své pokroucené pařáty. Občas se některá holá větev ve větru pohnula a s ní i černé stíny, které Leonis připadaly živé a zrádné. Každou chvíli čekala, že vyskočí, strhnou ji z koně a zardousí černými spáry.

Nic z toho se nestalo. Isgraël přistoupil k velkému kameni stojícímu uprostřed mýtiny. Jakmile se k němu přiblížil, Leonis se otřásla. Vzduchem zavibrovala skrytá síla a zůstala viset nad hlavami přítomných jako elektrizující clona. Leonis věděla, že se má stát něco strašného. Ten netvor, jehož se Pán chystal osvobodit, byl prastarý. Zlo z počátků časů. Nebyla si jistá, zda Isgraël činí správnou věc. Co když ho nedokáže ovládnout? Možná by to zlo mělo zůstat uspané, přemítala a přítom

10

mezi prsty drtila otěže, až jí zbělely klouby. Je šílený, napadlo ji najednou. Isgraël je šílený. Pak se tomu v duchu zachechtala a vlastní nečekaný smích ji zděsil. A copak já nejsem? Také začínám bláznit. Kdo vlastně jsem a co tu dělám? Copak už jsem dočista propadla temnotě? Ano... není návratu. Vybrala jsem si. Zvolila jsem sílu a moc. Tak to má být.

Isgraël vytáhl zlatou dýku. Pod třpytem hvězd se oslnivě zableskla. Zvedl ji, natáhl ruku a řízl se do dlaně. Sevřel ji v pěst a sledoval, jak kapky jeho vlastní krve dopadají na šedý kámen.

S každým dopadem se ozvala dunivá rána a země se otřásla. Jako by se trhala na kusy. Koně se začínali poplašeně vzpouzet a Leonis se jim nedivila. Přesto přinutila toho svého setrvat na místě. Così mohutně zapraskalo. Znělo to, jako když se bortí skály. Isgraël odstoupil stranou a Leonis s hrůzou sledovala, jak se kámen mění, jak roste a slíí a spolu s ním ze země vyrůstají další. S ohlušujícím lomozem se nořily z půdy a vytahovaly se do výšky, spojovaly se v jeden, až před Isgraëlem stál mohutný kamenný kužel s černým otvorem uprostřed.

Leonis se stahovalo hrdlo. Z toho otvoru sálalo zlo a dýchalo jí

na tvář. Cítla, že jí proniká pod kůži a zažírá se do masa. Chtěla odtud pryč. Měla by se radovat, ale ona chtěla utéct.

Isgraël se na ni otočil. Oči mu svítily a na rtech pohrával široký úsměv. Natáhl k ní bledou ruku. „Pojď,“ šeptl a Leonis se málem zastavilo srdce. Chce, aby šla s ním. Nežádá ji. Rozkazuje. Nepůjde tam. Nemůže. Nikdo ji tam nepřinutí vkročit...

Přehodila nohu přes sedlo a seskočila na zem. Třáslly se jí ruce. Musela se sebrat. Zhluboka se nadechla a nechala temnotu uvnitř sebe, aby ji celou obestřela. Prostoupila jí tělo a Leonis se ihned cítila lépe. Vykročila k Isgraëlovi, který jí pokynul ke kamennému vchodu.

„Až po tobě, má drahá.“

Leonis se zastavila na prahu. Z té černoty sálalo ledové zlo. Zatajila dech a pak –

Vešla.

Nadechla se čisté, řezavé moci. Bylo to jako vdechovat kouř – dusila ji a páčila v očích, ale po chvíli si zvykla. Průchod byl úzký a temný, čekala by vlhkost, ale když se dotkla kamenných stěn, byly suché a ledové. Za jejím zády dovnitř dopadalo noční světlo. Cítla, že Isgraël vešel za ní. Chodba prudce klesala v dlouhé schodiště. Leonis vykročila.

Brzy se dostali tak hluboko, že se veškeré světlo ztratilo. Leonis si připadala jako slepá, ale Isgraël ji nutil jít dál. Přidržívala se stěn po stranách a pak – najednou zmizely. Zastavila se a hlasitě oddechovala. Co teď? Kde to je, co se stane? Ucítla za sebou Isgraëlovo tělo. Na krku ji zašimral jeho dech.

„Jsme na místě,“ zašeptal a ona v jeho hlase slyšela jakýsi krutý posměch. Vysmíval se snad jejímu strachu? Cítil ho? Možná schválně chtěl, aby šla s ním, aby ji mohl vystrašit.

Obešel ji a náhle bliklo světlo. Isgraël stál s nataženou dlaní, v níž mu hořela bílá světelná koule. Leonis musela před tou ostrou září přimhouřit oči. Vzápětí zalapala po dechu úžasem.

Ocitli se v obrovském podzemním sále. Byl snad nekonečný! Rozprostíral se do všech stran a úhlů a tam, kam světlo nedosáhlo, se ztrácel v temnotě. Ze země vyrůstaly úzké kamenné kužely s ostrými hroty, sem tam byly rozházené kameny a balvany, strop nebylo vidět, jak

byl vysoký. Leonis si v otevřeném a neznámém prostoru připadala jako zajíc na širém poli – každou chvíli se mohlo objevit káně nebo orel.

Zřetelně vnímala neochvějnou vládu cizí moci, která tady dole panovala. Prostupovala vším a naplňovala vzduch. A přece se Isgraël tvářil spokojeně a sebejistě, nebyla z něho cítit ani špetka strachu nebo nejistoty. On byl pánem všude. Nikdo a nic se mu nemohlo rovnat, dokonce ani tohle prastaré zlo. Je to vůbec možné?

„Vím, že tu jsi,“ promluvil hlasitě do nehybné temnoty. V odlesku bílého světla, které třímal v dlani, vypadala jeho tvář jako lebka. Leonis stála dva kroky za jeho zády a naslouchala svému splašenému dechu. Očima kmitala sem a zase tam, ale neviděla nic. Pouze cítila... cítila něco... něco živého.

„Vyjdi ze stínů,“ pokračoval Isgraël, „a poklekni přede mnou.“

Tmu prořízl ostrý zvuk a Leonis sebou bezděky škubla. O vteřinu později si uvědomila, že ten zvuk je ve skutečnosti hlas.

„Věděl jsem, že pokud mě jednou některý z vás přijde navštívit,“ hřměl ten hlas a naplňoval celý sál, „budeš to ty. Ty jediný jsi byl dost proradný na to, aby se v tvém srdci zrodilo zlo. Už tehdy jsem ho cítil.“

Leonis se bála, že ta slova jejího Pána rozzuří. Ale Isgraël se namísto toho uchechtl. Skutečně zněl pobaveně. „Jsi tedy prozíravý. Tušíš, co se stalo za dobu, po kterou tu vězíš?“

„Jsou to staletí,“ zavrčel hlas a Leonis zasáhla jeho nenávist prudce jako bič. Zajíkla se a ostře nabrala dech do plic. Isgraël se po ní káravě ohlédl, jakoby říkal: *rušíš nás*.

„Staletí tu jsem uvězněn... a přesto se mi s tvým příchodem zjevilo vše, čeho se ti za ta léta podařilo dosáhnout. Vskutku působivé. Ze sedmi zůstal jediný. Nejmnocnější bytost tohoto světa... a přesto ti obyčejná lidská holka uniká mezi prsty mrštně a obratně jako myška.“ Zaburácelo se, země se zachvěla – to se tvor zasmál. „Potřebuješ mou pomoc.“

Isgraël už se neusmíval. Pronesl jediné, mrazivé slovo: „Ano.“

Znovu ten děsuplný zvuk, jak se tvor chechtal. „Řekni, *Neposkvrněný*,“ oslovení vyplivl jako jed, „proč bych ti měl pomáhat? Pověz, čím zásluhou vězím v téhle zpropadené díře?“

„Bylo to milosrdenství.“

„Ne, nebylo. Kdybyste mě mohli zabít, mé kosti by už dávno hnily v zemi.“

Isgraël blýskl úsměvem. „To zřejmě ano. Tehdy jsem ale neměl tu moc, jakou mám nyní. Možná...“

„Zachoval by ses stejně, červe. Zbavil by ses mě, protože se mě sám děsíš.“

Isgraël se nenechal vyvést z míry. „Však ty mi ještě budeš říkat Pane.“

Tvor se znovu rozesmál. Náhle se zachvěl vzduch, vpředu se cosi pohnulo. Mihlo se to tmou a Leonis o krok couvla. Závan ledového vzduchu jí dýchl na krk. Když tvor opět promluvil, jeho hlas byl mnohem blíž.

„Nikdy,“ zavrčel a Leonis naskočila husí kůže.

Isgraël ukázal špičaté zuby v protřelém úsměšku. „Osvobodím tě.“

Rozhostilo se ticho. Napětí se dalo přímo krájet.

Isgraël čekal.

„Lžeš,“ zasyčel hlas.

„Potřebuju tě. S tvou pomocí je všechny zničím. Budeš mi sloužit a získáš svobodu. Znovu pocítíš lidský strach, znovu ochutnáš jejich bolest, budeš se moct dívat, jak krvácejí, jak prosí o smilování, jak pomalu, pomaloučku umírají... Cožpak po tom netoužíš? Celá ta staletí?“

„Sním o tom každý den.“

„Osvobodím tě a propadneš mi vůlí. Dostaneš ale to, po čem toužíš.“
Zase ticho.

Leonis pročesávala očima každičkový kout. Vtom málem umřela hrůzou. Za zády ucítla cosi velkého a teplého. Otřelo se jí to o rameno. Ovanul ji ledový dech, tvor nasál její vůni a zafuněl jí do ucha. Leonis stála jako přimražená, neopovažovala se ani nadechnout. Srdce jí mlátilo do hrudi tvrdě jako kladivo. Tvor cvakl čelistmi a pohnul se. Kolem tváře se jí mihly jeho bílé tesáky. Byl obrovský!

„Souhlasím,“ řekl a nato se vpředu mezi kameny cosi pohnulo. Leonis vytřeštila oči. Bála se toho, co spatří, ale zároveň umírala zvědavostí.

Z temnoty se vynořil... muž.

Obyčejný muž. Leonis zmateně zamrkala. Byla si jistá, že ta stvůra... že je to stvůra. Ale tohle byl člověk. Ne, není to člověk. Přibližoval se

a jí se stáhlo hrdlo. Sálala z něho taková síla a takové zlo, že ta bytost nemohla být lidská. Možná má lidské tělo, ale je to netvor.

Muž byl nahý. Měl široká ramena, svalnaté paže i hrud', silná stehna. Vlasy plavé a dlouhé po ramena, hranatou tvář a oči... Bohové, ty oči byly zlaté!

Když stanul před Isgraělem, podíval se na ni. Jeho oči zářily ostře a pronikavě jako sluneční paprsky. Ale číhala v nich krutost a nevyzpytatelnost. Spiklenecky na ni mrkl a tváří mu prolétl krátký, lišácký úsměv.

Isgraěl vyhodil světelnou kouli vzhůru, a ta zůstala viset ve vzduchu. Nato zvedl svou dýku a ponořil její ostří do svého zápěstí. Řízl se. Vyřinula se hustá krev. Pozvedl paži ke zlatookému muži a nabídl mu svou otevřenou ránu.

„Pij,“ řekl tiše. „Pouze má krev tě zbaví kletby.“

Muž se na něho krátce zadíval a odhalil bílé zuby v temném úsměvu. Nato popadl jeho nabízenou paži a hladově se přísál rty ke krvácejícímu zápěstí. Leonis užasle sledovala, jak hltá Pánovu krev, a rozlehlou jeskyni naplnily mlaskavé, nenasytné zvuky. Isgraěl zaklonil hlavu a zavřel oči ve slastném opojení.

Chvilí nato škulbl rukou a zlatooký muž se trhavě nadechl. Ústa a bradu měl rudé jako karmín, v očích dychtivý žár. Zahýbal prsty na rukou, jakoby si je chtěl protáhnout. Leonis si všimla, jak se mu přitom rozvlnily a propnuly svaly na pažích až ke klíčním kostem.

„A teď,“ zvolal Isgraěl a hrdě zvedl bradu, „teď se mi pokloň.“

Muž hněvivě blýskl v očima. Krátce vycenil zuby a zařal ruce v pěst. Vzápětí sklonil hlavu a záplava světlých vlasů mu zahalila tvář.

„Co mi povíš?“ dotíral Isgraěl.

„Jsem v tvé moci. Budu ti sloužit.“

Isgraěl pozvedl jedno úzké obočí. „A?“

V mužově hrdle zabublal vrčivý zvuk. „*Pane*,“ dodal a Isgraěl se rozesmál.

Pak se otočil a zamířil ke schodišti. Leonis se dívala, jak ho muž pomalu následuje, a přinutíla k pohybu i své nohy.

„Pojď,“ rozkázal Isgraěl Démonovi. „Čeká tě úkol.“

SAMOTA

I

Sedím na zelené louce a slunce mi svítí na temeno. Kolem mě se vlní travnaté kopce a nebe nade mnou vypadá jako modrý samet, jen se ho dotknout. Zhlédnu orla, jak krouží mezi jemnými, nadýchanými obláčky. Je překrásný a plný síly. Připadám si nádherně, ale... ale něco je špatně. Cítím, že něco je špatně.

Kolem mě rostou modralky. Hladím jejich drobné květy a usmívám se. Něco mi připomínají... Někoho. Je to jako sen. Tohle celé je sen... Přesto mi před očima vyvstává vzpomínka. Vzpomínka na elfské město, o kterém mluví legendy. Zním jeho jméno, ale nedokážu si vzpomenout. Byl tam kopec a louka a všude modré kvítky... Jsou to květy mrazu.

„Tanlités, rostou tu po celý rok a nikdy neuvadají. Pouze na podzim a zimu mění svou barvu ze světle modré na temnou. Jsou studené, víš? Ledové a chladné jako snůh. Jako zimní květ. Někdy se jim říká květy mrazu a já myslím, že je to přesné. Mám je nejradši. Protože jsou mému srdci nejbližší.“

To mi řekl on. Ano, vzpomínám si. On...

Najednou mám pocit, že se musím otočit. Poslechla jsem ho a začláním si oči dlaní. Proti slunci nic nevidím, ale pak ho zastíní vysoká postava. Ručka mi klesne do klína. Muž ke mně pomalu kráčí a sedá si vedle mě na zem. Nespouštím z něho zrak. Jeho modré oči se noří do mých a v ten okamžik všechno kolem přestává existovat. Srdce mi skotačí a žaludek se propadá, kůže mi hoří... hoří touhou po jeho dotyku. Místo toho se ale natahuje a utrhne jednu z modralk. Zvedne ji k očím.

„Ledové a chladné jako snůh. Jako zimní květ...“

„Já vím,“ povídám mu omámeně. „Už jsi mi to řekl. Kdysi dávno...“